

Engin Kahraman

- Őirler -

Yayın Tarihi:

6.6.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Engin Kahraman (1973 -)

Dünyayı ilk gez görüyordum ve bulunduğum şehrin adının Çankırı olduğunu öğrendim çok sonraları. Ve bir gün, kendimi şiir yazarken buldum. İçinde bulunduğum binanın tabelasında Lise yazıyordu... Dergilerin hüzün kokan sayfalarını süsledi sonra şiirlerim. Şimdi ise sanal ortamda duyguların resmini yapmaya çalışıyorum kalemimle...

Şiir bir tutku benim için. Gerçeğin biraz ötesinde, biraz sembolik, biraz hüzünlü... Nasıl şiir yazmaya başladım, nasıl şairlik titri yapıştı yakama hatırlamıyorum. Bilinçli bir tercih değildi benimkisi...Bir yağmur damlasının yeryüzüne varışı, bir çiy tanesinin bulutlara kavuşması gibi eşyanın tabiatındandı. Bir büyük yazarın şu sözleridir belki durumumu açıklayan: 'Şairler, doğuştan şairdir.'

İnsanların maddi alamda yazarak hayatını idame ettirme olasılığı olmadığı için ülkemizde, elbet bir işim var benimde. Halen Ankara'da ulusal bir tv kanalında çalışmaktayım.Şiirlerde buluşmak üzere...

A poem is about to come

Again, today I am absentminded..
Laughing to the unlaughable
Wetting my eyes for no reason
I feel distressed today..
Probably, a poem is about to come..
Again, my head is becoming blurry

Engin Kahraman 2002 Ankara

Engin Kahraman

Ah Güzelim Yazık Sana

Ah güzelim yazık sana.
Seni cüzdanlarında taşıyacaklar.
Solmuş bir resmin kalacak;
kaybolan yıllarla nikah cüzdanında...

Ah güzelim yazık sana.
Baharla açacak bir goncayken,
çiçekçi vitrinlerini süsleyeceksin,
demir makasla kesecekler damarlarını.

Kendi ayakların olmayacak hiç.
Yazık sana güzelim,
bedenin sessiz kahkahalara sürünecek...

Hayatın başkalarının arzuları olacak.
İmrenerek bakacak gözlerin,
cesaretli ve onurlu çocuklara...
İşitmayacak geceni, gündüzünü
rüyalarından sızan aydınlık.

Yazık sana güzelim...
Onurunla ölebilirdin belki,
bu karanlığı içmektense.
Yazık sana...
Eksik ama mutlu yaşabilirdin belki,
olmaktansa kokuşmuş günlere meze,
ve her gün her saat ölmektense..

4 Mart 2003 Ankara

Engin Kahraman

Akşam Ağrısı

Yaz yağmuru var Ankara'da.
...Ve ufku taşıyor kanatlarında kırlangıçlar.
Telaşlı, ürkek, çığlık çığlığa,
Sokaklar تنها, kayboldu bütün çocuklar.

Yine akşam oldu, ruhum yangın yeri.
Solgun dudaklarımda Haşim'den mısralar.
"Kuşlar mıdır onlar ki her akşam
Alemlerimizden sefer eyler?"

Belki daha uzun olacak kuşlardan ömrüm,
Takvimlerden kaçacak, zamandan ürkeceğim.
Biliyorum ezanlar beni daha çok ağlatacak.
Gündüz değilim artık karanlık bir geceyim.

Bu yaz günü de mi benle kaldın hüzün?
Bir demet gülücük götürseydim geceme.
Hep böyle ağlamaklı mıdır senin yüzün?
Yine hangi ağrıdan sızdın heceme.

Engin Kahraman

Ankarada Bitmeyen Kış ve Dört Bahar

Çok koştun, yoruldun...
Şusadın, gölgeye hasret.
Kanayarak girdin kışa,
Kelimeler düştü ansızın,
Solmuş, yorgun dudaklarına,
Düşüncelerinde kasvet.
Biriktirdin,
Dağıldın,
Bıraktın.....

Kar taneleri serin bedeninde.
Ayazın izleri teninde.
Karardı yüzün, soldun,
Yalancı bir ışığa pervane oldun.
Söyle nasıl talan oldu bu bahçe,
Hiç güz düşmemiş kalbinde.

Ben kimim, bir hayal mi?
Aşkı gerçekten yaşarmı insan?
Düslere mi girer sadece söyle,
Çiçekler açmış serin NİSAN,
Neşeye duran ağaçlar...
Çıglık Çıglığa kırlangıçlar....

Hava gerçekten soğuk,
Düşün yazları ve yüzleri.
Kelimelerle ısınsın ellerin...
Söyle Ankara kölen olayım
dumanınmı gizler yüzleri.
Bilirsin halden anlarsın,
kendi kendisiyle konuşması insanın,
delilikten mi?
Şairliğin verdiği
bilgelikten mi?

Hayır hiç biri değil galiba.
Bir yaraya bakılmaz böyle.
Ankara sen şimdi sus.
Gel mecnun sen söyle...

1 Aralık 2002 Ankara...

Engin Kahraman

Arabesk hezeyan

...seni bir gün görmesem uyku girmez gözüme
kara toprak paklar bizi, terkedecek olursan
kaç kez söyledim sana sensiz yaşayamam
yar etmem seni kimseye, gidecek olursan...

bu arabesk hezeyanlar
bu gözlere soğan duygu
yürekten değil
gözlerden akan bu yaş
kuraklığımızı çoğaltıyor
çoğaltıyor sevgisizliği

...kesilse de yollarımız kanımıza girseler de
başka bir hayatta yalnız seni bekleyeceğim
senden başka bir düşünce olmayacak içimde
seni, yalnız seni sonsuza kadar seveceğim...

böyle kolay böyle rahat
böyle tek düze
ve abartılı sevdikçe
içi boşaldı kelimelerin
yoruldu kaplerimiz
ucu görünmeyen damarlara
kan pompalamaktan
oysa yaşayabilir insan bir diğeri olmadan
gün gelir beklemekten de yorulur insan

...ilk ve son aşkım, gayesi hayatımın
biz birbirimiz için yaratılmışız
senden başka biri olmayacak emin ol
iki kişi değiliz birbirimize karışmışız...

arabesk bir hezeyan...
herkesin tenini okşayan bu serinlik
çöl sıcağında görünüp kaybolan rüzgardır
gözümüzün önünden gitmeyen şey
varlığı meçhul bir vahadır
sabırla kayaları ufalar filiz
çisil çisil yağana doyar toprak
karşılıksız sevmeyi öğrendikçe biz
kuruyup kalmaz baharın ortasında
mevsimini bekler o yaprak

Engin Kahraman

Arada -II-

en iyisi ölmek belki
belki en iyisi yaşamak
belki de arada kalmak en iyisi
heran ölecek gibi
ölmeyecek gibi hiç

o müşfik meleği kim görecek?

ne coşkun ırmak olmak
ne de kokmaya yüz tutmuş su
sessizce ve derinden
o meçhul ummana akmak
belki de en iyisi

söyleyin ışık kime görünecek?

Engin Kahraman

Arada

susmalıyım, sükun içinde oracıkta
gidecek bir yerlerlerim varken kalmalıyım
düşünecek kimse de kalmadı bana
yaşamam için ne bir ısrar
ne de bir arzu ölmek için

ne saçma, maviye, yeşile vurulmak
içimdeki dallarını kırdım
ötücü kuşların, uzak kuşların
hayalleri yeni yetme ruhlara bıraktım
kalbimi titretecek bir şey kalmadı
kalmadı saçlarıma ilişecek rüzgar
bana dökülecek nehir kalmadı
ne de rahat temiz yataklar

ne için umutla beklemeliyiz?
yaşamak nedir? ya yaşayamamak?
söyleyin neyi değiştirir
serin bir yaylada yada
çorak topraklarda büyümek
aptalca geliyor bana
nasıl yaşadığımızla övünmek
elbet acıtacak kalbimizi
kimimiz ayakkabılı
kimimiz yalın ayak
yakın bir uzağa gitmek

beni uçuracak bir rüya kalmadı
ne gülmek geliyor içimden ne ağlamak
arada bir yerlerdeyim
ne hayattayım ne kendimde
namlular ucunda bir kahraman
şairliğim var yalnız peşimde

Engin Kahraman

Asla Zamanı Unutturmaz Size Misafirliğim

kimse bilmesin kırılğan yerlerime gömüldüğümü
arayıp bulmasın beni kimse içimde
salmasın kelebeklerini üstüme
yüreğimi bir ışık sayan kim varsa
hakkımda bir dipnot düşmesin kitaplar
ben çığlıktan sonra düşen
o derin suskunluğun çocuğuyum
yüzüm yanık, gözlerim yoruldu görmekten
akacak kan kalmadı ayaklarımda
yalın ayak yolları yürümekten

para etmez yüreğim, kayıp bir çağda doğdum
geç fırınlanmış bir çamurum aslında
kadınlar gelmez bana mesela
panayırlar yok kalbimin ortasında
beni gövdesine resmedecek banknotlar yok
camların buğusu gibiyim size
asla zamanı unutturmaz misafirliğim
ressamlara poz vermekte anlamsız geliyor
rol yapacak kadar cesaretli değilim

yaşamaktan sıkıldığım zamanlar
ayetlerle sıvadım yaralarımı
neden ben? neden her insan gibi
kimyayla yatıştıramıyorum etimi
neden büyüyemiyorum güle, oynaya, ağlaya
neden gürleyip yağacakken yağmur gibi
asfaltlarda yanarken buluyorum kendimi

biliyorum güneşi soğutan şey
burulup duran kalbimdir
yinede anlatacağım size
beni yaşatan şeyi
zamanı gelince
...ve damarımda dolaşan nedir?

yalnız kaldığım bir gecede
şehir ve sesler takılmıştı aklıma
ne güzel demiştin rüzgarın söylediği
neden uyumaz bu tabiat
niçin akışı durmaz hiç bu büyünün
görmüştüm o gece tüneldeki ışığı
küçüktü daha, zamansız mekanların aşığı

Engin Kahraman

Aşk Ağır Yaradır Çoğu Zaman

aşk ağır yaradır çoğu zaman
aşk zamanın içinde zaman
dinmeyen sağanak, ayarsız iklim
yağmacı ordudur karşımızda duran
aşk erzaksız keşifler serüveni
süreğen bir ağrıdır aranıp bulunan
serinliğimize sızıp yavaş yavaş
sinsi bir güneştir kalbe dolan
dokundukça kor olan tenlerden
yatalak bir ruhtur geriye kalan
aşk ağır yaradır çoğu zaman

Engin Kahraman

Ayrı Koyma Beni Gözlerinden

bir tebessüm gibi yaşam dudaklarında
yorulmaz gönlün yolları yürümekten
yalnız tatlı hüznler çalar kapını
ölüm dahi çekinir yüzüne düşmekten

toprak ürperir adımlarından
çiçek düşlerine girersin her gece
güneş eksik etmez dualarından
düşmek için tebessümüne gizlice

yandım bozkırlarda ekinler gibi
gözyaşı eksik olmadı hiç gecemden
şimdi karşımdasın bir düş gibi
n'lur ayrı koyma beni gözlerinden

Engin Kahraman

Bakır Sahan

Trablusgarp da mı kaldın Yemen de mi
Çanakkale de mi yatıyorsun
gidişin kalmış bize son hatıran
bir de işlemeli bakır sahan;
şehirden alıp, ağlayarak köylülere verdiğin
'babam' deyip bağrına bassın diye
kırk günlük oğlun hilmiye gönderdiğin

Engin Kahraman

Benden Sana Kalacak Olan

Alır koynuna gece sıcak bedenleri
Bir hayal vebası sarsar ruhları her gece
Bense konuşmadan ve kırpmadan gözlerimi
Büsbütün arınarak yataklardan
Bakışlarından ruhumu kaçırarak
Yalnızlığıma bir akran aramadan
Acıkarak bütün güneşlere
Beklemek istiyorum
Sarsılmadan, korkmadan beklemek
Nereye varacaksa varsın
Bu aldanmışlığın ve şaşkınlığın sonu
Ya var olacağım ya da bitireceğim seni
Neresinden çıkıp gidersen varlığımın
Hangi ufukta seyredersen ruhumu
İnan bunu hissetmeyeceğim
Kanatamazsın artık çocukluğumu
Çünkü acılar tüketti beni
Ö mucize duygu, yani aşk
Karışıp gitti çoktan rüya ırmağına
Ve benden sana kalacak olan
Beni kendinden çıkardığında sende kalan

16.Aralık 2002 Ankara

Engin Kahraman

Bensiz Oynama Bu Oyunu Olur mu?

Söyle ben deniz miyim yoksa bir nehir mi?
Yüzüm bulanıkmı yoksa berrak bir su mu?
Biliyorum senin en sevdiğin oyun bu.
Bensiz oynama hiç bu oyunu olur mu.

Sana biriktiriyorum içimdeki şiiri.
Sorgusuz günleri kolluyorum.
Kavrayamadım gözlerindeki sihiri.
Ellerin olmadan sakın duramıyorum.

Vazgeçebilir artık benden dünya;
fotoğraflar, para, şan ve şöhret.
Hani işim gücüm sensin demiştim ya!
Sevdan bana kalacak en büyük servet.

Olsak da, olmasak da büyüyecek,
beraber su verdiğimiz sarmaşığımız.
Birimiz ölse de değişmeyecek.
Biz zamansız yaşamaya alıştık.

Bu mutluluk beni öldürebilir...
Bu oyun bir gün gelir durur mu!
Olmasamda, özlesende beni, sakın;
bensiz oynama bu oyunu olur mu?

her yeni gün bir çok şeye gebe,
ışksız başlayan bir sabah olur mu!
Doyamadım sana ve bu oyuna,
devam edelim biraz daha olur mu?

- sevdiğin yerde midir gökte midir?
- ruhum bende midir sende midir?
- ben lale miyim yoksa gül mü?
- ben bugün müyüm yoksa dün mü?

8 Şubat 2003 Ankara

Engin Kahraman

Bilgeliğinden Önce Serinliğini Bulduk Nehirlerin

açlığımızı unuttuk
kimbilir başka neleri
hüzünle bakıp durdukça

- takatim yok düşünmeye şimdi
seni -

aşk da öyle mesela
hüznün başka bir hali
susadıkça
unutup nehirleri
kavrulmaya razı olduk
ölümcül bir arzuyla
içmeye durduk denizleri
sonrası
çoğalıp duran bir ürperti

bilgeliğinden önce
serinliğini bulduk nehirlerin
unuttuk, zamana yayar umudu
kanayan yara
şaşkınlığına alıştık
zamansız ölümlerin
kalkınca perde gözümüzden
hatırladık
gidecek yol kalmaz bize
kan pıhtılaşınca

Engin Kahraman

Bir Akşam Vakti Yollarda Sana Olan Hasretin Kalbime Düşürdüğü Tahammül Krizi

başka bir hayatı soluyor
vadiler ve geniş ovalar
bu manzara beni boğuyor
emanet bir giysi gibi duruyor
üzerlerinde yalnızlığım
ne içindeyim gecenin
ne dışındayım
eriyor gözlerimde dağlar
kıvrıldıkça düğümleniyor
beni sana çağırın yollar

Engin Kahraman

Bir Tarifi Olmalı Yüzünün

bir tarifi olmalı yüzünün
yüreğinin bir tarifi olmalı mutlaka
tarihe, belleklere ve kitaplara düşen
bahardan, yeşilden, maviden uzak
bir tarifi olmalı yüzünün
ölüyü huzurla toprağa sokacak.

dinmiyor ürperen suların ağıtı
bu işin sonu nereye varacak
ey akıl yeni bir çağ ver bana
çağla gözleri anlatacak
huzurlu bir ölüm ver bana
talan düşmeden dallarıma

Engin Kahraman

Bir Yangından Kurtarılan Tek Fotoğrafın Yüzündeki Satırlar

sok elini ateşe
işte benim gözlerim
göz yaşı değil yanık izi yüzümdeki
üşüyen bir volkan görürsen anlarsın
nedir içimdeki, dışımdaki...

Engin Kahraman

Boşluğun Alnında Tutunduğumuz

kapa gözlerini pablo *
karşısında durduğun resim
boşluğun alnında tutunduğun daldır
biçimsel bir örgü değil bu tablo
açlığını çoğaltan hüznün adıdır.

şiire doladım damarlarımı pablo
nicedir beyaz zambaklar açıyor kalbimde
gölgem içime doğru yürümekte
sabahlar büyütüyorum gecenin rahminde

kendi halinde duraksız bir ürpertiyim ben
ruhuma işaret etmekten yorulmaz parmağım
unutulmuş mağaralarda bir sarkıt gözlerim
damlaların cılız sesi kadar yalnızım.

aşk yıldızlarını kaybeden geceymiş
gündüz artığı sahte ışıltı.
aşk gevşek bedenlerin diliymiş.
iftira uçurdu yamaçlarımda
gökyüzünde süzülüşüm sahteymiş pablo
kara çalmak istediler kanatlarıma

toprak acıkır çalımlı adımlardan
sen ey ağzı ceset dolu insan
bak işte kanatlarım saf siyah
yaban bir sevda dolanır damarlarımda.
bilirim Tanrıyı çalımlayamaz insan

boşverelim pablo koşmaya devam
bak bugün benim doğum günüm
arsız suretleri sildim hayatımdan
bu karşımdaki soyut tablo
seni getirdi bana geçmiş zamandan
gözlerini aç pablo gör işte
hayat fışkırıyor hüznün kaynağından

15 Mayıs 2003 Ankara

*pablo PİCASSO
'SANAT HÜZÜN VE ACIDAN KAYNAKLANIR'

Engin Kahraman

Boşlukta Ellerim

Ne çok yakıştırdı masum yüzüne gözyaşları...
Hiç bir açıklama hiç bir cevap aramazdın.
Kalbime sığınırdın bütün sorulardan kaçarak,
Kollarımda sukun bulur, öylece kalırdın.
Sığdırmak isterdim seni içime sığmazdın.
Gözlerinin içi gülerdi, sana baktığımda
Aşıklara lugat gerekmez anlardın.
Kuru bir söz değildi bilirdin
Sensiz yaşayamam derdim...ağlardın...
Düşürmezdin dilinden şarkını hiç.
" Ben sende tutuklu kaldım,
Kendi hayatımdan çaldım."

Bir masalın kahramanları gibiyken ikimiz,
Sabah gibi bir gerçeğe uyandık çırılçıplak
Başkalarının arzuları kesti yollarını
Ve sen beni bana bağışladın.
Boyun eğip gittin, içindeki acıyı kundaklayarak.

Unutma sakın, bir zamanlar,
Teninin o büyümlü limanında demir atan ellerim,
Sonsuza kadar sana uzalı kalacak...

23 Ağustos 2002 Ankara..

Engin Kahraman

Böyle İyi Kalbim

Arka merdivenler'den,
İnce bir sızı gibi girip kalbime,
Uysal ruhumda isyanı başlatan,
Bir lanetmişsin sen.

Uğursuz bir keşif,
Benliğimi boyunduruğa alan.
Yalan düşler'de boğulduğum,
Denizmiş'sin sen.

Alışverişte değildi kalbin.
Hep mutlak olan,
Büyük ve masalsı,
Sevdalara gebeydin.

Onursuz ve cüretkar yaşamaktansa,
Kır bütün pencerelerini.
Belki bir gece, ayın ondördü,
Ruhunu kamaştıran bir ışığa
Aralarsın perdelerini.

Maskesiz doğdun,
Maskesiz öl.
Kin'le karartma kendini.
Boğdurma kara nefeslere,
Seni çoğaltan dinginliğini.
Böyle iyi kalbim, böyle iyi...

11 Eylül 2002 Ankara

Engin Kahraman

Bu Cumartesi Geleceksin.

biriktirmiştim kelimeleri
telefonda çoğunu söyleyemedim
siliniyordu sesine değince sesim
oysa neler söyleyecektim sana...
bu cumartesi geleceksin
hayatımda ilk kez boya yaptım
salonu ve küçük odamızı boyadım
acemi işi gibi dursa da güzel oldu
geçmiyorken günler biraz oyalandım
hani seni çıldırtan musluk vardı ya
merak etme canım onuda onardım

ne kadar çok sana karışmışım
nasıl alışmışım sana böyle
gittiğın gün kuru ayaz vardı
sıcak bir hüzün vardı yüzünde
buğulu ve titrek sesinle
çabuk geçer aylar demiştin
üzülme
aylar geçti ve uykusuz geceler
alışmak mümkün değil yokluğuna
çoğu zaman geç geliyorum eve
kaldırımlar da daha yavaş adımlarım
bilirsin karanlıktan korkarım
sabaha kadar yanıyor ışıklarım
birde kendi kendime anlamsız konuşmalarım
yalnızlıktan bunaldım...

bu cumartesi geleceksin
kokun değecek ilk önce
seninle uyanırken sabahıma
henüz düşmüşken sen yollara

girerken şehre kapa gözlerini ki
kanıp gözlerinin rengine
bademler çiçek açmasın
ela gözlüm bitmedi henüz kış
sana pervane olup Ankara yanmasın
mevsimlik bir heves değilsin içimde
içimde sonu olmayan bir baharsın

15 Şubat 2003 Ankara...

Engin Kahraman

Çorak

her şey tersyüz edilebilse diyorum
içim dışıma çıksa mesela
biriken nedir orada görebilsem,
ve görebilsem içimdeki çoraklığı
kuraklığında yıllarımın
ışık düşmemiş karanlığı.

derin bir uykudur toprağa susuzluk...

dili dışarda gavur merakım
dürter beni, bense zoraki gönüllü
bıraksa, uykularım karaya vurmuş gemi
meğer bir merhametmiş geceye gömülü
biteksiz gönlümün en ölü yeri

kavrulan toprağın sanrısı yaşadığım...

Engin Kahraman

Dayanılmazsın

Son nefes gibi.
Bir nefese hasret can gibi.
Yalnızlığı Avuçlayan el gibi.
İdam sehbasın'da son bir bakış gibi
Celladın kalbinde ızdırap gibi.
Muhtacın açtığı el gibi.
Bir annenin gözlerinde kan
Bir çocuğun gözlerinde korku gibi,
Gece düşlerin'deki melek gibi.
Kuralsız savaşlar gibi.
Sevgiliye koşulan yarış gibi.
Güç ve umut tükenince varılan varış gibi.
Farkedilmeden geçen zaman gibi.
Unutulmayan düşler gibi.
Toprağa değil, sevdasına gömülen gibi.
Yürek parçalayan acı gibi.
Beklenmeyen son gibi.
Yaşamak gibi.
Leyla'nın kirpiklerinde kan
Mecnun'a yük can gibi.
Allaha yönelen merhamet gibi..
DAYANILMAZSIN.

08.09.2002 Ankara
Engin KAHRAMAN

Engin Kahraman

Derin Bir Nefesti Boğulurken Bir Anlık

yaralama kendini böyle, göremezsin
sesime gel gelebilersen, kuytadayım
ne yapsan boş, yazgımı silemezsin
rüyaları hatırlanmayan bir uykudayım

hangi pencereye koşsam, karanlık
duvar diplerinde soldu karanfil
derin nefesti boğulurken bir anlık;
sevdalarımı, şimdi düşkün ve sefil...

alıştı vücut damarda gezinen zehre
merakım dönmeyen yılanlarda kaldı
çalama saramaz beni en tatlı dil
ruhum dibi olmayan denizlere daldı

alevsiz ateşlerde yandım kül oldum
bir yer bulmalıyım anlayabildiğim
geçmeyen heveslerin yeridir yurdum
buralarda artık beni arama sevdiğim

Engin Kahraman

Dokuz Eylül Ekspresi Üç Aralık, Gece

dokuz eylül ekspresi üç aralık, gece
yazamadıkları oluyormuş insan ölünce
tünel tünel üşüyorum canım
o ıslak ellerin kalemime değdikçe

bir aysberg düştü göğsümün ortasına
bir zamansız kış önümde dikildi durdu
diline ulaşamayan dua karışmadan daha yasına
kurşunlardan önce beni canım ayrılık vurdu

9 Eylül Ekspresi 2. vagon

Engin Kahraman

Durgun Irmaklara Koşacaksın

Durgun Irmaklara Koşacaksın.
Kalbin Terleyecek İlk Önce.

Peşinden koştuğun dünyanın,
soğuk güneşler doğacak üstüne,
ısıtacak tedirgin gülüşlerini.
Sonra birden camlar terleyecek,
belirsiz bir hayal sızacak gözlerine.
Diline kırık kelimeler düşecek.
karlar yağacak umarsız düşlerine.
Durgun ırmaklara koşacaksın,
Gizlenmek için sert yüzünden,
Zindan firarisi yeminlerin.
Sulara dalacaksın, yalnız...
Nefessiz battıkca derine,
Kalbin terleyecek ilk önce.
Hüzne bulanmış bir yüz belirecek,
geçmişle mühürleyecek gözlerini.
Acı bir tebessüm dokunduracak,
celladının terleyen kalbine.
Derinden akan durgun ırmakta,
Boğulacaksın çaresiz...
Geçtikçe yıllar, içinde büyüdüğün,
O masum ve mahkum yüreğin,
Irmaklar akacak gözlerine.

5 Ocak 2003 Ankara
Yağmurlu bir kış gecesi...

Engin Kahraman

Elle *

şuh kâhkahalar gibi umarsız
durağan kadavra gözyaşı
gözleri yaz bulutları
yüreği kötürüm arkadaşı
saçlarına yuva
ayaz yelleri
dışarıda meryem
dışarıda kilise
içeride çarmıh
içeride hadise
arada mızımız havari
çivi dağıtır durur
kan bulaşığı elleri

* french

Engin Kahraman

Engin Kahraman - Ropörtaj

Şiir ve Şiirim Üzerine verdiğim bir ropörtaj umarım faydalı olur

*** Neden şiir yazıyorsunuz ve şiir ne ifade ediyor sizin için?

Şiir, yaşayabilme sebeplerimden biri, bir ihtiyaç... İnsanların da şairlere ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Dillendiremedikleri duygularını ortaya koyabilen birilerinin olması veya yaşarken göremedikleri can alıcı noktaları onlara işaret eden birilerinin var olması. Tabi ki sadece toplumu düşünerek şiir yazılmaz, şairin kendisiyle de konuşarak iç muhasebe yapması gerek. Benim yaptığım daha çok bu. Şair devamlı bir arayış içindedir ve anlamların peşindedir. Çünkü anlamak genellikle en büyük acıları bile çekilir hale getirebilir.' Beni öldürmeyen şey beni güçlendirir ' daha genç yaşlarımda bu yargıya varmışım sonradan öğrendim ki Nietzsche bu sözün altına imzasını atmış.Yazıyorum çünkü onlara ihtiyacım var. Şiirlerim bilinmeyen bir yere giden yolda, karanlığa gömüldüğüm anlarda yolumu aydınlatan ışıklar gibi...Yaşamın içinde nerede durduğumun belgesi...Nerede olduğunuzu bilmezseniz dümensiz gemilere benzersiniz. Sonrası ise büyük bir ihtimalle kötü bir sonudur. Tabi insan yaşamın içinde nerede durduğunu yalnız şiir yazarak göremez; bunun bir çok yolu var, ben bunu şiirle yapıyorum. Ayrıca Şiir söz söyleme sanatının zirvesi ise benim bunu başarabilmem önemli ve çok özel bir durum olacaktır benim için.

*** ne zaman ben bu isi basardim diyeceksiniz? taninan ve çok okunan bir sair olduğunuzda mi?

İnsan kötü bir şöhretten dolayı da tanınabilir, tanınmak bir ölçü değil benim için. Çok okunmak bir ölçü olabilir ama çok okunmak ta yalnız başına bu işi başardığınızı gösteren bir ölçü değildir. Mesela Televole tarzı magazin programları çok seyredilir ama insanlara sorduğunuz zaman nefret ettiklerini söylerler.Okuyucudan alacağım tepkiler bu işi başarıp başaramadığının bir ölçüsü olacak benim için.

Mesela birden bire ünlü olmuş bir şair gösterebilir misiniz bana, ben hatırlamıyorum.Ama kısa sürede ünlü olan roman yazarları söyleyebiliriz.Şiir gerçekten ağır bir işçilik gerektiriyor.Romanda, hikayede veya bir senaryoda 'bunu da yazmalıyım' diyebilirsiniz. Nasıl söylediğiniz çok önemli değildir ne söylediğiniz önemlidir. Şiir böyle değil, ne söylediğiniz kadar çok önemlidir nasıl söylediğiniz. Biri şiirinizi okuduğu zaman aldığı hazzı tarif edemeyip büyülendim diyebiliyorsa iyi bir iş çıkartmışsınızdır.

Aslına bakarsanız öyle bir derdim de yok yani tanınmak ve bu işi başarmalıyım diye bir hırs yok içimde. Kendimi şiir yazarken buldum,yemek yemek ne kadar gerekliyse şiir yazmakta öyle oldu benim için.Ruhumun yapmış olduğu yolculuğun seyir defteri.

***Şiir yazmaya nasıl başladınız? İçinizden geldi ve ben artık yazmalıyım mi dediniz.

Nasıl şiir yazmaya başladım, nasıl sairlik titri yapisti yakama hatırlamıyorum. Bilinçli bir tercih degildi benimkisi...Bir yağmur damlasının yeryüzüne varisi, bir çiy tanesinin bulutlara kavuşması gibi esyanın tabiatındandı. Tabi daha sonra bunun neden böyle olduğunu kavrayabiliyorsunuz anladıkça. Bir büyük yazarın su sözleridir belki bu durumu açıklayacak olan: 'Sairler, doğuştan sairdir.'

Bir önceki sorunuzda neden şiir yazdığımı anlatmıştım. Nasıl başladığına gelince ilk kez lise yıllarında yazdım.Neden yazdığımı

hatırlamıyorum.Bir dergiye göndermişim ve yayınlandı, şiirimi yorumlayan kişi gururumu okşayıcı şeyler yazmıştı heralde, tam hatırlayamıyorum. Zaten bir gün tutuşacak olan bu ateşin ilk kıvılcımıydı o yaptıklarım belki de.

Türkiye'de belirli şair grupları vardır dergi çıkartırlar, belirli dergilerde yazarlar, Attila İlhan'ın deyimiyle ' kendi dahilerini ilan ederler, kendileri yazar ve sadece kendileri okurlar '. Çok doğru bir tesbit, neden günümüzde bir Necip Fazıl, Nazım Hikmet, Attila İlhan yok, çıkmıyor.Halk bu insanların şiirlerini biliyor ve bu şairleri tanıyor. Türkiye'de şiir devre dışı kalmış gibi. Şiir sadece sözcüklerle ve kelimelerle yazılmaz, bu bence genç şairlerin en büyük handikapı veya sadece toplumcu bir zihniyetle de şiir yazılmaz. Aradaki dengeyi iyi kurmak lazım bence. Sanat elbet insanların ayağına gitmez. Ama sanatın insanların ulaşabileceği bir yerde durabilmesi de çok önemlidir.Bu grupların içinde hiç olmadım.Benden kim şiir istediye gönderdim ve benim de şiir gönderdiğim dergiler oldu. Uzun zamandır hiç bir yere şiir vermiyorum.Çünkü bunun için vaktim olmuyor, takip edemiyorum. İnternet ortamına şimdilik şiirlerimi düzenli olarak kaydediyorum. (www.antoloji.com) çok daha fazla insan zahmetsizce şiirlerinize ulaşabiliyor ve diğer şairler tabi... Şiirleri yorumluyorlar, görüş alışverişinde bulunuyorsunuz. Bir çok insan kitap diyor henüz bir şiir kitabı için girişimim olmadı. Kitap için acele etmemek lazım, gerçek şiir zamanla kendini hissettiriyor ve ortaya çıkıyor. Hani konuşma diliyle yazılan, altına müzikler döşenen ve güzel bir sesle yazılanları okuma salgını vardı bir zamanlar. TV'lerde boy gösteriyorlardı, şimdi o insanlar nerede. Şiir, sarsıcı olmalı; insanı allak bullak edebilmeli, kendi müziğini kendi içinde taşımalı, akıcı olmalı, imgeler çok kapalı olmamalı içinde taşıdığı anlama ulaşılabilir nitelikte olmalı.Mümkün olduğu kadar konuşma dili kullanılmamalı.Aşk anlatmak için şiirde aşk kelimesi yazmaya gerek yoktur.O zaman direk herkesin söyleyebileceği bir şey söylemiş olursun.Halbuki şiir söz söyleme sanatının zirvesinde durur.Öyle imgelerle anlatmalısın ki bunu insanlar; 'Evet, benim de yaşadığım ve hissettiğim ama bir türlü sözlere dökemediğim böyle bir şeydi' diyebilmeli.

*** müzik esliğinde şiir okuma salgınını oluşturan da bu toplum değil mi? sözünü ettiğiniz insanların geniş bir kitle tarafından kabul gördüğü bir gerçek. on binlerce insanın tercihlerinde yer edinmeleri yazdıklarının şiir kendilerinin de şair olduğuna delil olamaz mı?

Hayır buna sebep olan bu toplum değil. Türkiye'de yıllardır toplum için düşünen ve onlar adına kararlar alanlar oldu.Yukarıda bahsetmişim çok tercih edilen biri olmak iyi bir şair olunabileceğini göstermez.İyi şiir kalabilen şiirdir silinmeyen.Peki şimdi nerede o şairler? TV'lerde son yıllarda görmüyorum. Şiirlerini diline dolayan insanlara rast gelmiyorum. Yazmış oldukları şiir kitaplarının büyük bir teveccüh gördüğünde ne duydum ne de okudum.Ama Sezai Karakoç'un veya Özdemir Asaf'ın şiirlerini dillerinden düşürmeyen insanları biliyorum.Şiir sanatın epey uzağına düşen bir anlayış bu.Yazılanların Şiir olmaması ayrı bir konu, bu konuya girmeyeceğim, çünkü vakit alır. Popülist bir yaklaşımla 'ben bu halka neyi verirsem alır' düşüncesi aslında Halkı aşağılayan bir düşüncedir bana göre.Ve zaten hiç biri de kalıcı olmamıştır bana göre ve olmayacaktır.

*** Siirinizin tanımını yapabilir misiniz?

Gerçeğin biraz ötesinde, biraz sembolik bir bakış açım var.Sanatsal bir endişeyle yazıyorum şiirlerimi ama insanların da ulaşabileceği bir yerde dursun istiyorum.Bir okurum bana şöyle demişti: 'Normalde şiir okuyamayan biriyim, çabuk sıkılıyorum. Ama sizin şiirlerinizi hiç sıkılmadan okuyabiliyorum çünkü her şiirinizde ayrı bir dünya var.'

Şiir bence insan gibi olmalı. Bizler, yaşadığımız bir olay karşısında hissettiğimiz şeyleri, aynı olayı başka bir zaman yaşadığımızda farklı şekilde hissedebiliyoruz.Dünya sürekli değişiyor, insan devamlı değişim içinde.Benim şiirimi biri okuduğunda, bu; kesin şu şairin şiiri demesini istemiyorum. Bu, o kadar da gerekli değil. Önemli olan şiirlerimin insanların duygularına tercüman olması ve severek, sıkılmadan okunabilmesi. Onun için ben devamlı birbirine benzer imgelerle, kelimelerle ve aynı tarzda yazan şairlere bir türlü ısınmadım.Gerçekten bir noktadan sonra sıkıcı oluyor.Şiirlerimde daha çok hüznü bulursunuz.Yaşamda insanların yaşadığı en yoğun duygunun hüznün olduğunu düşünüyorum.Mesela şu an hatırladım İsmet Özel ' her sevinç nöbetinden sonra kusmak sunuldu bana der ' bir şiirinde. Nereye kadar mutluluk? Nihayetinde ölüm gibi bir gerçekle yüzyüzeyiz. Hiçbir insanın ölümlükten mutlu olabileceğini düşünemiyorum.Dindar insanlar bile belki Allah'a kavuşmanın mutluluğunu yaşıyor olsa bile ölümlükten, elbet sevdiklerinden ayrılmanın hüznünü de mutlaka yaşar. Çünkü Kitapta bir çok şey yazsa bile ölümlükten sonrasına dair bir çok bilinmeyen var.

*** kitapta sairlerin çoğunun "yalan" söylediği de yazar.ne diyorsunuz bu konuda. şiir dediğimiz şey yalanlar toplamı olabilir mi?

Şiir, söz sanatı olduğuna göre söz sanatı da şüphesiz içinde kimi abartmaları, kimi eğip bükmeleri barındıracaktır. Ancak bundan daha da önemlisi şiirin vahiyle olan ilişkisidir. Şiir, vahyin kör kardeşi ilham'la ilişkide olduğu için, şiirin gördükleri de vahiy gibi mutlak değildir; sorgulamaya, yargıya açıktır. Şiirin bir ikinci yönü ise onun ilüzyonla ilişkisidir. Şair, bir ilüzyonist maharetiyle kelimeleri kullanır ve okuyucunun bir göz aldanmasına benzer zihinsel bir aldanmaca yaşamasına sebep olur. Belki de şiirin güzelliği buradadır. Müphem ve esnek oluşu, şiiri cazip kılmakta, onu, insanların hoşuna giden yalanlar kategorisine sokabilmektedir.

İslamiyetin kurulduğu zamanki Arabistana gelince. Araplarda yazılı tarih ve edebiyat olmadığı için, herşey şiir yoluyla saklanıyordu.Hatta şiir yüzünden kabileler arasında savaş bile çıktığı söyleniyor.Yani şiir belgeydi.Ayrıca Kabile liderlerini ve putları övmek için kullanılırdı şiir.İçe dönük bir yönü yoktu.Ama şuan çağdaş bir yoruma sahip şiir. Peygamber ayetlerle döndüğü zaman onu şiir yazmakla suçladılar ayetlerin sihirli sözlerden oluşan şiirler olduğunu söylediler. Bunun için İslamiyetin ilk döneminde şairlere sıcak davranılmıyordu ve Kitapta Peygamberi şiir yazmakla suçlayanlara hatta biz de senin yazdıklarını yazarız deyip uydurma ayetler yazmaya çalışanlara o şekilde hitap edildiğini düşünüyorum.Kaldı ki o dönemde Hz Muhammed'in yanında şairlerde vardı hatta onları öven sözler söylediği de biliniyor.

*** şiir yazarken sanatsal bir endisenin yani sıra geleneklerle,ahlaki ve dini değerlerle çatışmama endisesi de taşıyor musunuz?

Temelde şairin, şiirle ilgili endişelerden azade olması, onun daha rahat hareket etmesine imkan verecektir. Ancak nasıl ki, birey olarak bir insan, kendini, toplumu kuşatan bu tip değer yargılarından koparamazsa, aynı şekilde şair olarak insan da dış etkilelerin, algıların etkisinde kalacaktır. Bu kaçınılmazdır. Yanlış yorumlamaktan hiç kaçınmam.Bu anlamda gözüpek biri olduğum söylenebilir.Şiirlerimde bu başkaldırı protest yanımı görebilirsiniz.Ama şu ana kadar geleneklerle ve dini değerlerle çatışma noktasına gelebileceğim bir durum olmadı.

Engin Kahraman

Ezik Bir Kalble Döndüm Kendime

kendimi linç etmeden evveldi
severdi beni hatırlıyorum
mevsimleri hizaya sokan hayat
düşürmezdi kucağından beni
öz çocuğu bilirdi.
kendimi linç etmeden evveldi
öyle kamaşırdı ki gözüm
ayaklarımı yerden keserdi
kainat büyürdü içimde
rüzgar hep güneyden eserdi.

bir gün bir çığlık düştü geceye
içim boşaldı, günlerce gözlerim
suskun kuşların kanadında gezdi
elimde cinayetler kitabı
ezik bir kalple döndüm kendime
özenle saklanırken zamanın elinde
yırttım benim için ayrılan o sayfayı
kendime sığındım, kalmadı kimse
linç ettim bedenimi ruhum ölmeden.

Engin Kahraman

Gizli Sevda

yıllardır 'güz' dedim,
ište sarardı her yer...
oysa güzelliğimmiş küstüren ağaçları
sıcaklığıymış ellerimin
sarartıp düşüren yaprakları
bir bağ varmış aramızda göremedim
koparırmış kanayan kirpiklerini birer birer
öpebilmek için cama dayalı alınımı

Engin Kahraman

Gülerek Geçiyor İçimden O Çocuk

Hala ara sıra yokluyor rüyalarda,
Sönmemiş hiç gözlerindeki o ışık.
Yalnızlık, yağmur ve botları,
Yürüyor neşeyle çamurlu sular da,
Gülerek geçiyor içimden o çocuk.

Anımsıyorum, mutlu ve tek başına
Yalnız yüreğinde bir tek dünya...
Ellerinde taşırdı güneşleri,
Kağıttan gemileri hep batsa da
Gölgesiyle söndürürdü ateşleri.

Ölmeyen tek özlemdir çocuk.
Ara sıra gizlense de yalnızlığına...

Engin Kahraman

Gülüm-se-me-n

Tatlı bir esintiyle sarsılmış
uyanmıştın o sabah.
Bir çift kumru karışmıştı saadetine.
Ayak diriyordu durmak için zaman.
Nasıl girmişti ansızın pencereden,
uzak bir dost gibi o bahar,
bahçede goncaydı güllerin.
Unutturmuştu acılarını bir an;
gülüm-se-me-n...

26 Aralık 2002 Ankara

Engin Kahraman

Gün Dönüyor Sevgilim...Akşam

Gün dönüyor sevgilim...Akşam,
nefes nefese penceremde.
Acı bir haber gibi ıslak,
kızıl güller ellerimde.

Çaresiz batıyorum gözlerinde.
Karanlık sulara gömüldü gemi.
Bitti renklerin dansı, yazık...
Kana bulandı suyun dibi.

Düşünmemiştim hiç bir zaman,
zamansız gelen sensizliği.
Şimdi tüm korkular tamam,
gözlerim silmekte sessizliği...

2 ocak 2003 Ankara

Engin Kahraman

Hala Sıcaklığı Duruyor, Göğsümde Çarpıntısı Kalbimin

Yine yanıbaşımdayım, gerçek gibi
Yazmasam diyorum hiç bir şey hani
Alışırım belki bu titreyişe bu kış'a
Biter belki parmaklarımda tüten bu efkar nöbeti
Ah! yetiyor bir gülüşün kaleme sarılmama
Anılardan başka bir şey kalmamış bana
Sen yine bahar sevinci gibi geldin
Papatya kokusu, çimen kokusu gibi geldin
Bilmem hangi denizden almış bu rengi gözlerin!
Bak yine bir ayrılıktan sonra,
Otobüsten inerken görüyorum seni
Ağır çekim bir film karesindesin
Akışı durmuş sanki zamanın
Şahilde kayıp ülkelerin hazinesi
İçimde çığlık çığlık çocuk sevinci
Hala sıcaklığı duruyor,
Göğsümde çarpıntısı kalbimin

Üşüyorum gitmeliyim artık
Sıkıca bürünme zamanı yalnızlığa
Sakin ağlama, saplanmasın yüreğime kirpiklerin
Her gece tenimde düşlerim ellerini
Seni düşünür ısınır ruhum
Merak etme canım beni...

Engin Kahraman

Haven

Hurry mother,
It is almost evening...
Rain will pour again...
Here are the hungry bats
Before the black cloud darkens our light,
we have to find a shelter...

Get a couple of windows along,
A handful of sun,
and, my father's picture.
Leave my toys, I don't want them...
You're unaware that I've grown suddenly
last night in the sanctuary...

Mother this is just a shudder,
Don't pay attention to the sad look of my eyes...
Believe me I am not afraid of dying...
Not even concerned about the amputation of my arms...
Other than, the difficulty of hugging you

My heart won't fit into
this cold, damp brick walls...
Mother don't cry, believe me, I am not afraid
Just allow me to be sheltered into your heart...

Engin Kahraman

Engin Kahraman

Irena

sevimli Türkçe'ni al gel yanıma
'poem çok güzel canım'
poem güzeldir Irena
birikti sana 'ciirlerim'
gözlerimde sıcak kelimeler
sözlerime buğu kirpiklerim

serinliğini al gel yanına
unutma buzlar ülkesinin masalını
tenine dolanayım yollarının
al getir bana Moskovayı

sen ülken gibi büyülüsün
öyle sıcak durur endamın
kar bulutlarının altında
Irena, bahar düşmüş bahçelerin
sanki ilk gülüsün
Irena bir nehir dudakların
ay'ın gamzelerine saplı
bir güneş gülüşün

bilirim şiiri sever halkın
sen bizden nazım'ı bilirsin
ben sizden nicelerini
sen sizden 'Pushkin'i' seversin
Irena, kalbime yazılı bir şiirsin

birikti sana 'ciirlerim'
sevimli Türkçe'ni al gel yanına
poemler birikti 'canım'
tutuştı kirpiklerim Irena

sen güneşsiz sıcaklığımda gölgem
sen gevşek iklimime serinlik
'Çok tesekkurler sevgili poem'
sen ölgün bakışlarımıza derinlik

Açıklama: Şiir de bazı kelimelerde Türkçe harfler özellikle kullanılmamıştır.Şiir'e konu olan insanın telafuzu aynen yansıtılmak istenmiştir

Engin Kahraman

İki Yemin

'Çıkmam' diyordu çocuk gizlendiği köşeden
Çocuğu kıstırıp ela sorular sordular
Bir çift kırık kalem düştü elinden
Birini cebine diğerini tabuta koydular.

Engin Kahraman

İntihar

öyle sessiz bir intihardı ki seninkisi
kimyaya, çeliğe, binalara bulaşmadı gözyaşın
kalbinde bir ağıtla öylece oturuyordun koltukta
bakıyordu ama görmüyordu yorgun gözlerin.

oysa ne kadar gerçektir ve herşey diriydi.
yeri yurdu vardı herkesin belliydi adresler.
o rüyaya karışan sonsuzluğun eliymiş
bir dikişte içti o mucizeyi serkeşler...

nefret ordu olsa bir kalbe ilişebilirmi?
bir dediğin kimdi? herkes dediğin kim?
bozkır topraklara sen bir nehirdin
gizlice saçlarına uzanan karanlığın eliymiş

farketmedin, gözlerine sızan karanlığı
farketmedin, o çocuğun kuyuya düştüğünü
farketmedin, mutluyken yakınların
senin korkularında o rüyanın öldüğünü
sessiz intiharınla hayatının söndüğünü.

Engin Kahraman

Kaçsam Bu Yağmurdan...

Yaşanmayacak anlara bırak beni
Unutulan çocuk şarkılarına.
Bir yaz sabahı serinliğine bırak.
Kalmasın benden bir renk sende,
Rüyalarında benden bir hayal.
Siyah bir çamur akıyor yollarda.
Gizlice arınıyor şehir kirinden,
Sokaktayım ıslak ve yalnız...
Biliyorum bu yağmur hiç dinmeyecek.
Neye yarar kaçsam bu yağmurdan,
Zaten Ruhum hep sırılsıklam.
İsteri nöbeti gibi bütün günler,
Günler sıcak avucumda soğuk kan.
Hatırlarmısın bir yaz ikindişi,
Şişmişti topraklarımız,
birbirimize yürümekten.
Tam hayatlarımız anlamını bulmuşken,
Yeminlerle ıslanmışken kirpiklerimiz,
Kuşanmışken umut ve sevdayı,
Sen yoksan diye başlarken bütün cümleler,
Silerken benden bir ses tüm korkularını,
Döndün yenik sayarak yüreğini.
Bilesinki, kalem kaşım ela gözlüm,
yenemezdi o vahşi ordu beni...
Gözlerime çakılı duman gözlerin
Cesaretim yok unutmaya seni,
Beni yaşanmayacak anlara bırak,
Unutulan çocuk şarkılarına.
Bir yaz sabahı serinliğine bırak.
Kalmasın benden bir renk sende,
rüyaların da benden bir hayal...
Şimdi bir kadın gibi kıvranıyorken hayat
Yanık bir türkü benim için yaşamak.

23 Ekim 2002 Ankara..

Engin Kahraman

Kahır

mazi, kör bir bıçak karnımda,
kalbim volkanlar atlası büsbütün.
dingin bir akış var artık sularda,
solgun heveslerini toparlıyor gün.

kadehler hep yarım ve kahır,
hırçın ve huysuz bir çocuk kucakta.
dağıldı sofraya, bitti artık düğün,
kızıl bir nehir akıyor ufukta

Engin Kahraman

Kahve Gözlü Dev

Acı vurduğu sürece bağırma,
güneşler devşirdim geceden.
Örselendikçe ışıldadım hep,
hüzün yazıldı alınma...
Bozkır yüzüme yağmuru salan istanbul;
Ankara'da şimdi kar yağmakta...
Soğudukça şehir, dalmakta gözlerim,
sende bir hayali aramakta.
Bir sevdanın ateşiyile kavrulurken yüreğim,
dalıp içine serinlediğim rüya.

Geçmiş günler, çocukluğum...
Sihirli bir rüyanın içindeki anlar...
Sıcak balkonlu, neşe dolu evim,
ellerim uzanamaz şimdi sana.
İçimde kahve gözlü bir devsin.
Bırak ellerinden kayısıları şimdi
Ve vurulduğun ilk mavi, peygamber çiçeği
İlişsin yakana.
Gülümse biraz parıldasın yüzün,
uzat elini o rüyadan bana...

Eksik yüzümü döndüğüm her suret.
Bu değil peşinde koştuğum dünya..
Büyümekti bana gelecek ölüm.
Çektiğim bütün acılar bir yana.

Kanarken, acılarla ışıldarken,
Düşlere dalıp yeniden doğduğum,
tek dünyasın sen..

19 Aralık 2002 Ankara

Engin Kahraman

Kalbim!

Azra'ya

geleceğinden habersizdim kalbim!
yollara düştüğünden habersiz
bağışla bir an tutukluğumu
açıp kapıyı girdiğinde göreceksin
seni neyin bekliyor olduğunu
sevgiyle var olunur bileceksin

kalbim! ne iyi ettin de geldin
bademlerin çiçek açışı gibi aniden
çoğaldım taşkın nehirler gibi...
durdurdu bir an için zamanı
parmaklarıma dolalı saçının kıvrımı
sen serin, büyülü ve masaldan öte
öyle bir bahçe içindesin şimdi
kaybolmayan bulutlar altında
uyu kalbim uyu, uğurla gölgeni
öpeceğim seni her uyanışında
sıcak camlara sessizce düşen
esirgeyici damlalar gibi

Engin Kahraman

Kalmak İstemez Kimse Bir Yangının Ortasında

ben karanlığıym onların
düşünürken değil
ölümcül bir umarsızlık buluyorum
her girişimde aralarına
silahlarımı burun kıvırıyorlar
çünkü kalmak istemez kimse
bir yangının ortasında
istemez kimse
rüyalarının içinde
buz gibi akan nehirleri
bense yıldırımlar
düşürüyorum
uyuşuk uykularına
elbet görmek istemez kimse
elimde kor ateşlerle beni
bakarken arkasına

yanmakla başlamıştı yaşam
adem bir balçıktı kara
dillendi piştikçe
büyür oldu her şey
anlayamadık bize
neyi fısıldadığını
bir yangının ardından doğan
genç ve diri ormanların

şehrin kalabalağında kalakaldık
göremedik yanibaşımızdan geçen
kendi cenazelerimizi
tabutların içi çocuk
patlak veren tomurcuk
tabutların içi
gün dönümleri yankısız
tabutların içi
bir göl kenarı kargısız
içi tabutların ruhlarımızın derinliğinde
kayıp bir yol serüveni
tabutların dışı cam
gam dolu tabutların içi

seni anlamazlar kalbim
hayatı bir kır gezmesi sananlar
bağrına bir yafta bağlar
seni cüzzamlı sayarlar
incitirler kelimeleri
kitaplara koyarlar
iklimlere hayıflanırlar
koltuklarını sever
büyük bir aşkla anarlar

şimdi kollamak vakti
dağların sessizliğini

bir an için yaşayan dağların sezgisliğini
yüzyıllardır genişleyip duran
zamanın sesini
elbet ahmak bilecek herkes
gölgesine basmak isteyen insanı
ışık alnından öpecek
ruhunun gölgesini bulanı

Engin Kahraman

Kan

Tutkumu çoğaltanım.
Tenimi suvaranım.
Sularımı çağıldatanım benim.
can suyum,
acılar nişanım,
kanım benim.
en sabırsız yanım,
damarımda canım,
üşürken bürüyenim,
sevdami yürütenim benim.
Çarprazım, çarpanım,
çıkartıp toplayanım,
ruhumu süzenim benim.
Kanım, kırmızım,
sevdalarımda sızım.
gizli dünyalara izim benim.

15 Ocak 2003 Ankara

Engin Kahraman

Katil

kirpiklerini suya değdirdi katil
ay'a baktı dili tutuldu karanlığın
uğultu kesildi telaşlandı rüzgar
alaca bir acı düştü üstüne aydınlığın

nehir uyuştu kamaştı yeşil gözleri
suyun kanına girdi katil
bulantı üstüne bulantı
bir sancılı akış
bir çırpınış ayaklandı
söylediği şarkı yarıda kaldı
ay'ın kanına girdi katil
sarhoş bir buluta yakalandı

katil...

- yine çıktın karşıma ansızın

katil...

- ne yumuşak ellerin

katil...

- büyü gibi bütün sözlerin

katil...

- acıma bana sakın

katil...

- saklasın vicdanının eşkalini gözlerin

katil..

- alışkınsın katlet beni

katil...

- ah bile demem, ele vermem seni

- _____

(katil) - evet.... evet.....

- ben yaşarken o ölmeli

Engin Kahraman

Kimsezi Ölümlere Yaz Beni

ağır kanatlarıyla melekler çekildi geceden
bir ağıt dinler gibi geçti saatler
kadının gözleri kanadı aynaya bakarken
açıkta kaldı ruhu farketmedi kadın
sımsıkı kapattı perdeleri yatarken

ilk rüyasında bir adam vardı, dalgın
göğsünde bir çukur elinde hançer
ince, yüzsüz bir kadın resmediyordu
masada duran kalbine baktı yılgın
ürperdikçe kalbi gözleri eriyordu

telaşla adamın yanına gitti, üzgün
selam verdi konuştu, adam sustu
yürüdü bir denizin kıyısına geldi
büyük gürültüyle yarıldı su
çirkin bir hayvan içini kustu
çığığa büzülüp kaldı kadın
koştı adam sarıldı, konuştu
boşluğa değdi yüzü, kayboldu

döndü yatakta iç geçirdi derin
keşke yanımda olsaydı tavşanım dedi
eline ıslak bir mendil aldı
yarı uyanık göz yaşını sildi
gençlik düşleriyle uykuya daldı

bir tebessüm dondu dudaklarında
baba evindeydi ikinci rüyasında
annesi domates çorbası yapmış
vazoda topladığı bir demet lale
her yıldızı kendine bir durak yapmış
hilale her yıldızdan bir umut asmış...

düşerken buldu kendini üçüncü rüyada
bitmiyordu boşluk, derin uğultu
zayıf, yabani bir yüz belirdi gözünde
kadının sarardı boynu, bilekleri
ruhunu sardı sessiz bir uğuntu.

döndüncü rüyasında peşinde kelimeler
utandı, kan ter içinde göğsünü tuttu
üşüştü başına bacaksız sözler
kanlı bir yatakta bir cenin uyuttu
saçlarında başı kesik güller...

gün ağarırken kanatsız melekler indi
kadın uyandı, göğsünde kuşlar
ruhunda sıcak, susuz bir yaz
adam eğildi yüzüne değdi
sordu bizi yaşatan şey neydi?

beni leylasız masallara yaz kadın
sen beni kimsesiz ölümlere yaz
sen beni sırlısıklam rüyalara yaz...

28 mart 2003 Ankara

Engin Kahraman

Künye

Ağlamaklı gün batımlarına doğru,
Bulanmışken şair yüzüm hüznülene.
Dökülmüşken ruhumdaki kiraz çiçekleri...
Çaresiz bir çocuğun gözlerindeki korkuyla
Kararmışken bütün ışıklarım.
Mümkün değil artık bir limanı düşlemek..
Bir midyenin önünde bıraktım künyemi
Elbet gidemezdi suyun dibindeki gemi..

Ağustos 23....2002 Ankara

Engin Kahraman

Lara (Dr.jivagoya ithaf)

Ay yükseldi lara,
sürgünüm kalbinden.
Kalp krizleriyle bölünüyor bütün düşlerim.
Bilirsin yalnız çocuklar,
hep ölmek ister.
Yorar, kırar minik kalplerini,
elleri bırakılmışlıkları.
Melek uykularını sarsar her gece,
soğuk kurt ulumaları.
Bir aziz bile teskin edemez ruhlarını.
Artık benim için hayat bir ağrı lara.
Sensiz bu buzlar ülkesinde,
yoksul ve yalnızım.
Dinmeli bu ağrı lara.
Dönüp geçen çocukluğuma,
bürüyerek sarı saçlarını bedenime
uzak mavi gözlerine gömülmeliyim.
Ay yükseldi lara,
Sürgünüm kalbinden.
Terkedilmiş şehirler gibiyim.

28 Eylül Ankara 2002

Engin Kahraman

Mevsimsiz Ülkelerin Yağmuru Gibi Yüzün

her adımın ince bir sızı yüreğimde
öyle yumuşak öyle uçar gibi endamın
suya dokunuyor sanki ayakları
gün ağarırken ürkek bir ceylanın

-duyarmısın bir gün bu çılgılığı
kimbilir tanısın diyorum belki beni severdin-

rüzgarla sevişen taze fidanlar gibisin
kayboluşun gözlerimde kızıl bir hüznün
sararmadan düşüyor sana meyleden hevesim
mevsimsiz ülkelerin yağmuru gibi yüzün

-sende üşürdün belki yağamayan kar gibi
belki de burun kıvrıp gülerdin-

gözlerimden geçiyorsun uzak bahçelerden
dağların içinden akan ırmaklar gibisin
biliyorum dokunsam sana öleceğim
uğultuyla sarsıyor gecemi nefesin

-ah benim bu uzaktan sevmelerim
ölümcül çığları çağırın sesim-

Engin Kahraman

Münzevi Çocukluğum Ve Bir Kaç Ürperti Geçmişten

ne başka ülkeler
ne de başka şehirler vardı benim için
uzak mahalleleri bile canım çekmezdi
öyle münzevi geçerdi ki zaman kalbimden
ömrüm kaybolup yitecek sanırdım bir serap gibi
dalacak bir düş ararken yollarda
aniden...

çok az şey var hatırladığım çocukluğumdan
belki de kayda değer bulmadı hiçbirini belleğim
uçmayı bile hayallerime çok görmüş olmalı
bir derviş sessizliğinde yaşadığım zaman
ürpertiler var geçmişten hatırladığım
evlerinin önünden geçmiştim hoşlandığım kızın
belki bana bakıyordur şimdi diyerek
zeytin gözleri geçmişti gözlerimden
birinde acı düşmüştü ilk kez yüreğime
karabaşı öldürmüşlerdi bir akşam üstü
ilk duyguydu hayatımdan eksilen
ve ilk sancılı heyecan evimizi yakışım
beş aylık kardeşim beşikte uyurken...
neler yapmaz ki insan yalnızken?
ve yıllık mutak köy'e gidişler
daha çok sessizliğe
daha çok yalnızlığa
ve daha çok korkuya ki
gezemezdim yalnız başıma
başiboş köpekler yüzünden.

hala alışamadım engin denizlere
sevemedim bir türlü uçsuz bucaksız suları
bir bardak içinde daha anlamlı su
veya bir göl manzarası içinde
göl yerinde, yeşil yerinde, mavi yerinde.
sevemedim aniden kabaran kalabalığı
bu kargaşa içinde benim işim ne!

ne başka ülkeler
ne de başka şehirler vardı benim için
uzak mahalleleri bile canım çekmezdi.
öyle münzevi geçerdi ki zaman kalbimden
ömrüm kaybolup yitecek sanırdım bir serap gibi
dalacak bir düş ararken yollarda
aniden...

Engin Kahraman

Nereye?

gözümü kapasam ne fayda
işte geçip gitti bir kadın
ardında vurgun yemiş gözler kaldı
ne fayda oralı olmasam, bakmasam
işte geçip gitti eli böğründe adam
gölgesinin düştüğü yerler yandı

çocuklar geçiyor karanlık ormandan
geçemeyenden bin can geçip gidiyor
şimdi uzaklarda az önce havalanan kuş
dalgınlığımdan bir bulut geçip gidiyor

rüya gibi bir gece kaydı başımdan
ne fayda uyumasam sabahlara kalsam
ilişmesem saatlere, kurmasam ne fayda
aldırmadan delip geçti kalbimi zaman

Engin Kahraman

O Ahraz Yılan Bađrımđan Bögürme İndi

- I -

yeni sürgün veren dallar gibiyken bıyıklarım
'delikanlıktan' kalbinin çarpıntısı dendiği anlar
o zamanlar, yani kırlangıçlar varken alnımda
ferhat gibi, dağlar kurcalarken aklıımı
yeni düşüyorken ayetler peygamberin diline
yani geceyi soldururken bakışlarım
aşkı varışsız koşmalar sanarken
anarken her kızılılıkta yiğit savaşçıları
grevde uzayan babamın sakallarını
bađrımđaki kuşlara bir yuva sayarken
kızarıp kısa etekli kızların karşısında
zihnimi karıştıırken gözlerindeki anlam
yani deli akarken, durmadan çağıldarken
düşünmezdim hiç babaların ağlayacağını
akşam eve kanlı gözlerle döndüğünde
ellerine sabırsız minik bir el değdiğinde
gizlemek isterken herkesten kalbini
kahrın yüzü bulandırdı uykularımı
o ahraz yılan bađrımđan bögürme indi
bir gece aniden çatladı damarlarım
binlerce ırmak sızdı gözlerime
serin gölgesinde bir ölüm düşledim yalnız
sessiz söğüt diplerinde..

- II -

Dağ, canına mal oldu ferhatın
grev bitti babam kesti sakallarını
aşık oldum, koştum, yol bitti, durdum
kalbime bir sızı giriyor arada bir
kızlar ürküyor artık gözlerimdeki anlamdan
gözlerimi yoruyor gece
gece intihar ya da dua zamanı
artık sorular çözmeli
cevaplar aramalı
camdan saçlarımızı tarayıp özenle
rüzgarlara bilenmeliyiz
bögürmdeki yılanı uyandırıp
sınanma zamanı hayata karşı
mevsimleri göçmen kuşlar gibi izle
ve tetikte ol
karanlık her köşe başı

-III-

bir çocuk kendine siper ederek kendi gövdesini
nasıl gizlenecek içini delen mermiden
kim anlatabilir onlara sahi
güldükce onlar, dünyanın güzelleştiğini
sen! çocuklar oyuna daldıkça acıkan hayvan
sen! acıkınca homurdanarak ve akıtarak salyanı

kahırlı yüzlere akşam yürürken
gözlerdeki küçük ışıltıya sırnaşan
cehennemin çağdaş kılıklı kölesi
hüzün ve acı biriktikçe, elbet bir gün
formülleri iptal olacak bu matematiğin
ayetler yeniden toparlanıyor mushafa
yakındır doldu barajlar
uyanmak üzere uykudan sular.....

-IV-

ben her gece, uyurken herkes
demir tarakla sıyırıyorum tenimi
bedenimi gözyaşlarıyla suvarıyorum
sürüldükçe canlanan toprak
dövüldükçe parlayan demir
soğudukca tazelenen gün gibi.
bundandır tüm dostların
aktıkça zaman, düşünmesi gençleştiğimi..

18 Nisan 2003 Ankara

Engin Kahraman

O Yazgı Çizdiğinde Kaşlarını

asılı kalmış zaman sanki,
sessiz ve derinden soluyor gün.
kanayan kirpiklerimde asılı hüzün.

sarı sayfaların arasında,
kurumuş lale yaprakları,
ah... bilmiyor kimseler seni
o hiç dinmeyen sağanakları

rüzgar okşadıkça saçlarını
anla, seni düşünmekteyim
o yazgı çizdiğinde kaşlarını
anla, sessizce ve kimsesiz
bir yerlerde ölmekteyim...

Engin Kahraman

Okunaksız Bir Reçete Gözlerim

bir türlü çıkamıyorum kendimden
okunaksız bir reçete gözlerim
silğim, keder doluyum
unutmuş gibi gövdemi dizlerim

gerçekleri bilen sensin
bütün cevaplar sendedir
sendedir erişilmez imgelerin kaynağı
dağları eriten bir çift göz senindir

geziniyor yıllardır ruhumda birileri
kendimi bir şey sandıkça ben
başlıyor soru-cevap mahşeri
şaşkınlıkla baktıkça bu fotoğraflara
uzun bir 'sen bizziz bir hiçsin' söylevi
canım yanıyor artık
desem, tutun ve çıkarın beni kendimden
biliyorum tutuşturacak kirpiklerimi
körüklenen bu yangının alevi

Engin Kahraman

Önce Dudaklarım Soldu

Önce dudaklarım soldu.
Sonra laleler.
Ruhuma bir kaneviçe gibi işlediğim
Ve ellerinde biriktiğim bahar,
sızarak gözlerimden
kör kuyulara doldu.

Dokunuşlar rüyaya durdu...
Albümler şimdi bir savaş karartması,
Tedirgin özlem dolu bir el bekler...
Önce dudaklarım soldu.
Sonra resimler.

Laleler baharda açar.
Göğsüme keder nişanı her biri.
Savruluyorum boşluğun kucağında,
dümensiz gemiler gibi.
Önce dudaklarım soldu.
Sonra sevgi.

Tek varışlık bir yarıştı.
Kalbim sevdaya koştu.
Yeminlerle kanatlı ruhum,
ölüme uçan bir kuştı.
Şon duraktı boş limanlar...
Önce dudaklarım soldu
sonra anılar.

Önce dudaklarım soldu.
Sonra zaman.
Aldanmak acı, çok yaman...
Ah yar... Sana nasıl inandım.
Kaderimse sevdana mahpusluk,
getir fermanı imzalarım...

11 ocak 2003 Ankara

Engin Kahraman

Öyle Bir His Var Ki İçimde, Bilemezsin...

öyle bir his var ki içimde bilemezsin
bütün duygulardan uzak ve yalnız
varlığın ta kendisi, göremezsin
güneşten daha sıcak ve ıssız

bu, var olan tek yazgıdır, silemezsin
'zaman nasıl da akıp geçiyor' diyene tuzak
sevdiklerine içinde yer veremezsin
insan aklının kavrayamadığı yasak

bazen kimsesiz ve garip duruşum bundan;
resme can veren fırçayı ne tutar?
kan boşalınca akan nedir damardan?
acılar biriktirmek gecede, gündüzlere ne katar?

su gezmez bulutlarda, peşi sıra mevsimlerin
biri var acıktıkça ağladığımızı duyan
düşledikçe yağmurları, büyür elleri çöllerin
çocuklara görünür yalnız, güneşi tutuşturan

öyle bir his var ki içimde, bilemezsin
bir el uzalı karanlıkta bana, biliyorum
çocukluğunu tutup maziden çekemezsin
gidecek bir yol var bana, seziyorum

Engin Kahraman

Perçemimde Rüzgar Sıkıntısı

yağmalanmış hayatlara dadaloğlu
aşksız yüreklere mevlana olamam
yusufa karşı suratsız bir kadını
meyil düşüremez kalplere işvelerim
bilmem çeker mi ağırlığınızı ellerim

düşündükçe çatılıyor kaşlarım
perçemimde rüzgar sıkıntısı
geldiğim yolu bulmak için
mısralar bırakıyorum yere
dağlanmadan güneş yetişebilirim belki
yakılmadan bütün haritalar
ve sarsılmadan gece
yağmurlarla arınmış şehre

korkaklar gibi sızlayacak değilim
hırpalıyorum gündüzü ve geceyi
böğrüne gömülü bıçak gibi
acıyı yürütüyorum damarlarına
ki irkilsin sahte olan ne varsa
dökülsün pasları kepeksi bedenlerin

Engin Kahraman

Rahat Yataklarınıza Bir Sancı Bırakacağım

Bunaldım,
yavan sözlerin arasında.
Kısıldı kaldı gözlerim,
boş bakışlara.
Bilirim bir giz değil içimde ki,
Ellerim de bin denizin sedefi.

Sinmek yok, and içtim.
Bulansa da çamura bütün aşklar,
Dikilse de üzerime
bir vebalı gibi bakışlar,
şize inat yaşayacağım.
İçimde var edenin sesi,
çatarak güneşleri alnıma,
kahkahalarınızı aşacağım.
Sızıp kalın duvarlarınızdan,
akacağım, incinmiş ve ürkmüş,
dalgın çocukların gözlerine.
Bazen büyülü bir ney,
Bazen neşeli bir türkü olup,
kundaklayacağım patırtınızı.
Alnınızda ki bu leke yakındır,
silinecek, değişecek bu yazı.
Pamuk ellerinize bir kitap,
Rahat yataklarınıza,
bir sancı bırakacağım.

03.Aralık 2002 Ankara.

Engin Kahraman

Razıyım Gelene

o kapının önündeyim
belki de yüzüme çarpan
tükenen zamanın soluğu
belki de hala yürümekteyim
belki kaydı düşülen o şeyin
bitmedi henüz yolculuğu
cibinlikler kurmadım ruhuma
razıyım gelsin, gelecek olan
beklemekteyim...

ey! iki uçta gidip gelen yazgım
ey! uçurumum
ey! bulutum
ey! arası olmayan günüm
ey! gecem
ey! gündüzüm
ya bir midyenin bağırındayım
ya geceye kalmış bir kelebeğim...
kırdım kilitlerimi
razıyım gelene, beklemekteyim

Engin Kahraman

Saat Araları

düş zamanları var burada saat araları
her nefeste sigaramdan gözlerin düşer
sesinle uyanırım gece yarıları
yatağımın ucundan hayalin geçer

her sabah keskin bir ayaz bekler alan da
alana sevdiğim karlı bir dağ düşer
yüzümde ki yanıklar soğuktan değil
andıkça adını ellerin değer

Engin Kahraman

Sabahleyin Bir Sayıklama

bereket habercisi, velinimetim
bu sabah beni bana bırak
biliyorum son bulmalı bu uyku
damardan kanı akıtarak
ışık sarımalı dinginliği
isa'nın gözleri kısılmadan
bir ürperti almalı serinliği

beni başla bugün
beni bu delişmen ölümlerle bırak
bu çehrenle kandıramazsın
karanlığında ortasında komiklik yaparak
güneşi perdemden kaldıramazsın

duvarları yıkılmadı daha
içimde genişleyen zamanın
koşacakken düşürme beni
zevkine varmalıyım bu anın

git biraz duraklarda dolaş
tarifeleri kolla, gazete oku
işe geç kalan bir memura bulaş
soğuk sulara sal güvercin kalbini
kundaklama rüyalarımın benim
en güzel, en tatlı yerini

Engin Kahraman

Sana Baktıkça Gördüğüm

sana baktıkça gördüğüm
kılıfsız kılınçlar
her daim parıldayan gece
ve ışıldayan sevinç

sana baktıkça gördüğüm
karnıma oturan dev
ruhuma devrilen dağ
içime kancalı ağrı
ve dayanılmaz üzünc

sana baktıkça gördüğüm
elin, elden kurtulması
çocukların kaybolması
savaş karartması
ve şehir yağması
sana koştukça bulduğum
geldiğim yolların
yanmış haritası

ne zaman, zamansız düşsen yüreğime
gözlerin uykularımda bir yer sarsıntısı
ellerin gecede güneş tutulması
saçların ansızın patlayan fırtına
kirpiklerin derin bıçak yarası...

sana baktıkça duyduğum
kördüğüm yalnızlığımın
biteviye yankısı...
sana baktıkça gördüğüm
kalbime örülü ağların
karanlık ışıltısı...

Engin Kahraman

Sebzeli Makarna

hayır bu kadar uzun boylu değildi
düşündürmemiştii beni bu kadar
hiç bir zoraki buluşma
mide adamı değilim ben, lakin
bir derinlik var bu işte
nereye kadar istemek?
alışmak nereye?
üzerinde dururmuyduk hiç?
ya mezara götürür bizi
ya da daim bir derdin ortasına
öğle yemeğinde yediğimiz üç beş lokma

aldım dersimi iş işten geçmeden
duygu adamı, şair engin kahraman!
iki saattir çıkamadı işin içinden
Havuç, mantar, taze soğan,
mısır koçanı...
... evet, buldum galiba
en iyisi
sebzeli makarna
tatmin olmuş gibi beynim ama
bir korku var içimde hala

Engin Kahraman

Sen de Ağlarsan Sevdiğim...

sen de ağlarsan sevdiğim
nasıl dayanılır bu hasrete
düşlerim sular altında üşürken
kim uzanır titreyen ellerime?
sen de ağlarsan sevdiğim
solmuş sarı güller düşer
tütün kokan gözlerime

yaslı durma karşımda böyle
boynun bükük kirpiklerin ıslak
puslanmasın ela gözlerin öyle
sıcacık bir tebessüm gibi
canlı ve parlak
son resmin olsun sevdiğim
yanıma alayım
nerede o bakışların söyle

sen de ağlarsan sevdiğim bu veda
bulanık bir nehir olur
uğultuyla dolar uykularıma
yatağımda ölü doğan çocuklar uyur
sen de ağlarsan sevdiğim, beni
bu sürgünlük kördüğümünde
kim kollar, kim arayıp bulur

sen ağlama sevdiğim
umutla o baharı bekle
bademler tomurcuğa durunca
yeşil vurunca gönülleri
türküler düşünce diline
serin bir esinti gibi
düşerim ansızın tenine
sen ağlama sevdiğim

Engin Kahraman

Sen Diye Ömrüm, Girdiğim O Yazdan Kalan Ağrı

Düşmüşlüğüğümün farkındadır şehir
üşümüşlüğüğümün.
Sönen güneşleri zerk edip damarlarıma,
gözlerimi ateşlendiriyor...
Yine aynı ağrıyı bırakıyor ruhuma.

Bacalar tütüyor belli ki sıcak odalar
Umutla açılmak da belki her adım
Kış yalnız kendini soğutmakta.
Bense bir volkanın ağzındayım,
ayın karanlığına kazınmış adım.

Bahar olsaydı, takılır kalırdım,
kadın saçları gibi dallarını eğen söğütlere.
Yaslanıp serin gövdesine,
yaşamı düşlerdim,
seni düşlerdim belki,
hüznü sağıltan,
bir çocuk eli değerdi ellerime.
İnadı görür, durulurdum biraz,
fakir satıcıların gözlerinde.

Yollar hırpalanıyor kışla birlikte,
karla birlikte şehir yağıyor üstümüze.
Ve gizlenemiyorum,
tenimi kavuran ayazdan,
ne kaldı yıllardan bana,
ne kaldı geçtiğimiz o yazdan.
Gece kurtlar iniyormuş şehre.
Yaşayabilmek için ölüme yaklaşmak...
Çaresiz, kapanlara aldırmadan,
aldırmadan dağlardaki
onurlu süzülüşlere.
Bir eczamıdır bu zehirden?
Ayaklarım kanıyor,
ayrılıyorum şehirden.

Belki ayaklanan ve çırpınan,
belki yaşayabilmekten öte,
kuru bir yapraktır ruhum.
Mevsimplere gizlenen,
sevdalarda savrulan...

Şimdi bir yağma yeri,
destursuz girdiğim bahçe.
Rüzgar düştü dallarıma,
kiraz ağaçları devrildi.
Kurumuş güller kaldı ellerimde,
sen diye ömrüm girdiğim o yazdan.

26 Şubat 2003 Ankara

Engin Kahraman

Sen Ey! Beni Aşka Çağırın Ölüm

ellerim kir tutmuyor artık
geçmiş zaman da akıp gitti sokaklardan
kayboluyor o ağrıdan kalan
gecenin lekeleri.
bir bebeğin uykusuna karışıyor
kalbimin diri kelimeleri.

her zaman ki gibi
kolay değil biliyorum
bir kalbi akıtılabilmek gözlere
çizebilmek görünmeyeni
zor biliyorum kavramak
bir annenin sancıyorken memeleri
ışiyabilmek geceleri

gün vuruyor badanalı duvarlara
girmedik karanlık oda bırakmadı kalbimde,
kumruların yüreğinde yankılanan güneş...
sen! beni aşka çağırın ölüm
pervaneler mi biçti kirpiklerini?
çok değişmişsin görünmeyeli

beni tanırısın biraz...
bir rahmin suyunda durulandım kaç gece
ilk tebessümlere mühürledim gözlerimi
ve nicedir bir çocuk basıyorum yarama
ayık kelimelerle kuruyorum sözlerimi

beni acıyla kıvranan bedenlerde arama.
hayretler içindeyim sular içinde
ellerimde kir tutmuyor artık
kar beyazı çarşaf larım
kanıyorum uykulara
sen ey! beni aşka çağırın ölüm
beni acıyla kıvranan bedenlerde arama
saatlerim ayarlı, geceyle gündüz ayrı
ne dolu ne boş bardak larım
hüznüm yarım sevincim yarım.

15 Mart 2003 Ankara

Engin Kahraman

Sen Olmasaydın Unuturdum Ölmeyi

Karanlığa durur gözlerim sana bakınca.
Sana bakınca kırılır bütün oyuncaklar.
Gizlenir bütün çocuklar, ölüme durur.
Karlanır parklar, boş kalır salıncaklar.

Bu rüya bildik bir rüya ki her sabah,
uyandıığımızda kanlanır ellerimiz,
köklenir sözlerimiz yağmura durur,
hızla dağılır bulutlar, acır kalbimiz.

Yalnız bir ağacın gölgesindeyim.
Her tebessümümde bir serçe ölür,
soğur yüreği gecede, kimse görmez,
bırakır kanatlarını, hüzne yürür.

Bu bir sarış değil bu bir dağılış.
Sen ruhuma giydiğim deli gömleği.
Bu haykırış değil bu bir yakarış.
Sen olmasaydın, unuturdum ölmeyi...

1 şubat 2003 Ankara

Engin Kahraman

Seninle Mühürlü Gözlerim

Umrunda mı sanki,
Parlak siyah gözlerimdeki ürkeklik,
Küskünlüğüm, bitmişliğim, çaresizliğim,
Söyle umrunda mı varlığım,
Yağmalanmış, yenik yüreğim.

Göremezsün içimdeki yangını,
Bilemezsün zehrin damarımda nasıl akar,
Seninle mühürlü gözlerimden
Her gece kaç ırmak, kaç denize akar.

Emsalsiz güneşler sardı ruhumu,
Ve sönüyorlar kavruk tenimde birer birer.
Boşalıyor içimden aydınlık...
Uçuyorum öleceğimi bilerek ışığına,
Bulanık bir gece artık sensiz yaşamak.
Senin rüyaların da binlerce ölü kelebek.

17.eylül 2002 Ankara
Engin KAHRAMAN

Engin Kahraman

Sensiz Bir Kış'ı Beklemeye Gidiyorum Şimdi

sensiz bir kış'ı beklemeye gidiyorum şimdi
bir kış ki yalnız gönülleri soğutur
sanki her karlı tepenin ardında bir tipi
kirpiklerinde ürpertiler depresir durur

o yaralı bakışını alıyorum yanıma
sensiz bir kış'ı beklemeye gidiyorum şimdi
parmaklarına değil gözlerine düşer soğuk
gece, uğultuyla dolanır rüzgar bacaklarına

tükendi ağızım daha yola çıkmadan
ısıtmıyor içimi gözüpek duruşum
bitermi dersin bir gün ayaklarının dibinde
mevsimsiz düşen yapraklar gibi savruluşum
sensiz bir kış'ı beklemeye gidiyorum şimdi
sürgünlerin karanlık ve ölümcül iklimini

Engin Kahraman

Sensiz Yaşamak

Sanırım kanıyor yüreğin,
İnsanın ölesi geliyor
Damlarken kirpiklerinden
Masum yüzüne gözyaşların,
Islanıyor beyaz ellerin.
Ah çıkmaz sokaklar.
Tüm çıkmaz sokaklar senin adın.

Adını bilmediğim bir iklimdeyim şimdi
Uzaklardan daha uzak bir ülkede
Tenha bir yalnızlık artık sensiz yaşamak..
Gözlerim, gri bulutlar
Sözlerim dalgasız sakin bir deniz.

Engin Kahraman

Sensizlikte Yaşayabilmemin Sebebi

ger beni
kan sızgın heceye
savur beni
sancı bekleyen geceye
kay! ıslat beni
çorağa batmış dudaklar
kay! götür beni
ayakkabısız ayaklar

sevgilim, sar beni
boğaza sarılı eller
sevgilim, sev beni
kursağa takılı sözler
sevgilim, üz beni
kuruyor bütün güller

sevgilim, terket beni
hissedeyim gerçekliğini
sancılar sapla ağrıma
büyüteyim içimdeki şiiri
ve durdukça kalbim
sımsıkı basayım bağrıma
sensizlikte, yaşayabilmemin sebebi

Engin Kahraman

Serinliğe Sone

gizemli bir ruhun var buna inanıyorum
yalnız sen içimizi kuşkusuz saransın
ateşli gecelerde en çok seni anıyorum
açlığima sevinç sofralarını kuransın.
isa'nın ellerindeki kutsal dokunuştan
nehirlerin kalbine düşen ürpertisin
ince bir idraksin bizlere varoluştan
ferahlık duygusu değil sadece nefesin.
mızızlanır dururuz güneşe ve kara
kalmışken kavurucu iklimlerde susuz
renklerini yitiren güze ve bahara
yalnızca sen girebilirsin sorgusuz

bir parmak balsın ağızlara sürülen
dibsiz uçurumsun kaygısız düşülen

Engin Kahraman

Sevdiğim Bırak Beni, Beni Terket

dört duvar kalakaldım yüreğimde
sevdiğim bırak beni, beni yalanla
sana bakıyorum, içime ay sarkıyor
şiir yazıyorum senden kalanla

fakatı yok, görünen pazar yeri
hız treni peşinde bir rüzgarım ben
kalma git, bu ışık kör eder seni
ıslak taşlarda yanan bir sabahım ben

bir içimlik sigara kadar hasretin
sevdiğim bırak beni, beni terket
alma gülüm verme gülüm istemem
isyandır kanımda demlenen kasvet

Engin Kahraman

Sevgiliye

şimdi yaşamaktayız
ve alıştığımız ve bağlandığımız
yüreğimizi sıcak tutan onca şey var
hayattayken seni yaşatmak
yaşamak için öldüğünde seni
kanlı bir savaşın ortasında kalmak
veya en yakıcı yerinde bir yangının
çığlıklar içinde yok olmak pahasına
kış geceleri sıcak nefesinin anısını
kurak ömrüme gelincikleri taşıyan
güneşi kıskandıran serinliğinin anısını
ağrılanan yerlerime merhem yapmak için
karlanıncaya kadar kirpiklerim, üşümek pahasına
senden uzak olana unutulmak
ve unutmamak için aşkın tanımını
hayatım pahasına sevgilim
sevginleyim

Engin Kahraman

Seviyorsun Demek!

seviyorsun demek!
demek ikiye bölünecek
geceye sunduğum ekmek
nasıl ateşə atarım seni
onmaz benim yalnızlığım
yaşamak gibi sahici
ölüm kadar gerçek

Engin Kahraman

Sığınak -II-

çoğaldıkça dirseklerimde yaralar,
uzuyor gömleklerimin kolları.
anlayamazlar diyorum çocuk yanıımı,
fırtına sığınağı gizlendiğim limanı...

hayat keyifli uyuşukluk bazı zaman
çoğu zaman düzensiz bir yığıntı
sevişmeler sancılarımıza dalgakıran
rüzgar salgını saatlere sığıntı

uzanıp yatayım, uykumu süzsün gece
her zerresine ruhumun ilişsin rüya
çocukları bulup seyredeyim gizlice
akışkan acılarla örülü eşsiz dünya
onların dilindedir bin bir hece
tutulur dilim, sarktıkça karanlığa

Engin Kahraman

Sığınak

elini çabuk tut anne
akşam olmak üzere
o yağmur yine yağacak
işte ufukta aç yarasalar
o siyah bulut karartmadan ışığımızı
inmeliyiz sığınağa
biraz pencere al yanına
bir avuç güneş
birde babamın resmini
oyuncaklarım kalsın istemem
farkında değilsin ama büyüdüm ben
dün gece sığınakta aniden.

anne bu sadece bir ürperti
gözlerimin acıyla bakışına aldırma
inan korkmuyorum ölmekten
umrumda değil kollarımın kopması
yalnızca zor olacak kolsuz seni kucaklaması
bu soğuk nemli taş duvarlara
sığmaz benim yüreğim
anne ağlama korkmuyorum inan
izin ver sığınayım kalbine...

12 Nisan 2003 Ankara

Engin Kahraman

Sızı

hayır bulutlar geçmedi hiç içimden
ne de yağmurlar konakladı
ağrıdan kopup düşen yerlerime
ağladığım çok oldu gecelerde
sırma saçları ruhuma doladığım
hayal içinde hayaller yarattığım
çok oldu beklenmeyen bir sevgiliyle yattığım
aşk sustu, bedenler dillendiğinde
nice bir zaman ben
kışı ve baharı
yüzümü değiştiren şey sandım
yaprağı sarartanı soğuk
toprağı yeşerteni güneş sandım
yandım boşluğun soğuk alevlerinde
yandım, alev çiçekleri bitti küllerimden
ey! benden beni çıkartan
ey! uykularımda yanıbaşımdayan olan
ey! gömülecekken düşler bağışlayan
bana acı, beni sırsız aynalara ver
hayır ne bulutlar geçti içimden
ne de yağmurlar konakladı
ağrıdan kopup düşen yerlerime
yerim olmadı hiç yürümekten
görebildiklerime bakmadım hayır
hayır, ısınmadı hiç içim bürünmekten
kitapların dışında bırakma beni
beni kanatsız kuşların içinde bırakma
ey! elleri dünyaları çeviren
beni ellerinden bırakma...

Engin Kahraman

Sorma...

Çocuk hıçkırıkları gibi yokum dünyada
Özledim suskunluğu sevdiren kikirdemeleri
Yalnız benim adımlarımda biten çiçekleri
Her açışında gözümü yeniden sevmelerimi
Bağışla beni...
Sen düşlerini sakın rüzgarlardan sevdiğim
Uzak tut kalbinden güvercinleri
Kalbim bağışla beni
Saçları örgülü kızlar düşecek yatağımdan
Işıklar sönmüce birazdan
Ben yine seni düşüneceğim
Hadi merak etme beni
Öpüyorum gözlerinden
Deli gibi seviyorum seni

Engin Kahraman

Sürgün

aklımda hep 'suçlusun' düşüncesi
bir sürgünlük olmalı bu yaşadığım
sırsız aynalara düşüyor melek nefesi
puslandıkça düğümleniyor damarlarım

sadece benim tarlamda mı bu korkuluk
açlık neden ölümden daha acı insana
nerede bitecek bu içimdeki yolculuk?
ne giydirilir prangasız kalan ruhlara?

bazen bir düş görüyorum uykumda
tarifsiz hazlar ülkesindeyim sanki
tüyden hafif oluyorum uyandığımda
yok edici bir keder kaplıyor içimi
o rüyaların peşinde kaybolduğumda

Engin Kahraman

Şafak Sıkıntısı

Ağır aksak bir karanlık geçiyor içimden
Rüzgarın kesilmeyen uğultusu var uçurumda
Kelimeler eksiliyor birer birer dilimden
Düşüp dağılıyorlar avuçlarımda

Ellerin dolduruyor bu boşluğu inan
Tutduğum dal alıyor nefesin
Sıcak ekmek kokusu gibi doluyor
Aç ve perişan ruhuma gözlerin

En derin kuytularıma erişiyor sesin
Adınla soluk alıyorum be derin su'da
Güneşli bir sabah gibi duruyor
Işıldayan yüzün başucumda

Engin Kahraman

Şehre

Kabuslarla uyandık vakitsiz zamanlar da
Şehir acımasız ve amansız abandı üzerimize
Raks tuttu dış gıcırtilarına yarasalar..

Ve bir şeyler iştahını kabartıyor bu şehrin
Gelsin karanlıklar gulyabaniler,
Gelsin sıradan sayageldiğimiz, kimsesiz ölüler..

Kırık ve beyaz bir düşün yansır ruhumuza,
Eski zamanlardan kalma bir minyatüre bakarken
Ve sen bir şeyleri acıtıyorsun içimizde.

Kabuslardan arta kalan zamanlar da yaşadık,
En güzel en beyaz düşlerimizi.
Ve her sabah altın bir şehirde,
Bir bezm de bulduk,
Zebercetle süslü tahtlarda birbirimizi.
Kabuslardan arta kalan zamanlarda yaşadık,
En güzel, en beyaz düşlerimizi...

Sende bizimle birlikte tarih olacaksın.
Hayaletler dolaşacak kalıntılarında.
Ruhlarını çaldığın insanlarla haşrolcaksın.
Fayda vermiyor ateşli sözler,
Fayda vermiyor şeytana lanet.
Bir muştı özlemiyle kabaran göğsümüze,
Taze fidanlardan yayılan,
Hazdan insanı delirtecek,
O koku düşüyor sadece..

(İstanbul.Şubat 1995)

Engin Kahraman

Ŗiir Gelirken

Bugün çok dalgınım yine,
Olmayacak Ŗeye gülüyor,
Olmadık yerde ıslanıyor gözlerim.
Sikkın bugün canım.
Ŗiir geliyor galiba,
Bulutlandı yine başım.

22.Aralık 2002 Ankara

Engin Kahraman

Tenha Kalbimin Meydanları

yine yaprak kımıldadı
havalandı birden kuşlar
tenha kalbimin meydanları
silindi yüzümden günler
geride uzak bir bakış kaldı

Engin Kahraman

Toprağa Değil Ağlığım

hüzne dolgun dudaktır yaralarım
aralanan gün, şaşkın merak başucumda
bir deli var peşimde, ayna avucunda
güldükçe, ansızın çırılçıplak kalırım
sevdikçe, arsız sarmaşık bacaklarım

normal olan ne varsa dışındayım
ceplerimi kurcalayan bir yük sırtımda
ışığın sonunda, karanlığın başındayım
doğarken bırakmışım güneşi ardımda
vahyin gölgesinde sığıntı yalnızlığım

bilmezler; toprağa değil ağlığım
ağlığım, bizi çoğaltan zamana
kapansam içime elbet kimse anlamaz
kimse görmez kanımı kaynatan lavı
işte söylüyorum o zor anlamı
hayat yaralı bir göçmen kuşun
varışsız uzaklara kanatlanışı

Engin Kahraman

Uzanmış Uyuya Kalmışsın Koltukta

dışarısı kar tipi, kaskatı toprak
uzanmış uyuya kalmışsın koltukta
nefesin eritmiş soğuk duvarları
meleğin adı var sadece kitapta

yüzüne düşmüş cennetlerin gölgesi
milyon sevabın tarlası ellerin
gözlerin sihir dağının zirvesi
bin dünya hazinesi bedenin

uzanmış uyuya kalmışsın koltukta
nefesin eritmiş soğuk duvarları
güneşler söndüren tebessümün dudakta
ters yüz edip, yıkmışsın yine sarayları

Engin Kahraman

Üşür Ruhun Bir Adam Düşer Sesinden

Sızlatır içini o ürkek sevdaların.
Ruhundaki ağrı gözlerine yaslanır.
Şaşırır kalırsın ellerin şimdi nerde?
Kalbin titrer, kirpiklerin ıslanır.

Düşmeye görsün içine, sinsice o ateş,
Zamansız gel-gitler çırpınır göğsünde.
Deli ırmaklarla kabarır denizlerin,
Tutkunun ışığı parıldar hep yüzünde.

Zaman hep sarsak adımlarla gelir.
Bir fısıltı gibi yayılır sancı.
Ufka bağlanan gözlerin erir,
Güz yağmurları gibi yağdıkça acı.

Gece sessiz ve sen sırlarına gömülü,
Üryan ve kırgın bir hayal geçer içinden.
Gri güvercin kanadında bir rüya örülü,
Üşür ruhun, bir adam düşer sesinden...

27 Eylül 2002 Ankara

Engin Kahraman

Yaşken güzeldi eğriliğim

hangi karanlığa yanaşsam
hangi kuyunun boşluğuna düşse gözlerim
içimde o dipsiz hüznü gençliğimin
ve öğütölmüş günlerden kalan
geriye koyup bıraktığım serkeşliğim
yaşken güzeldi eğriliğim
sımsıkı kavrıyordu toprağı köklerim

tenime kokusu sinen o çocuk
karanlık bulutlardan sızan ışık
rüzgarların şımarttığı
yağmurun zayıflattığı ateş
yataklarda soğumayan güneş
yakışıklı prensi rüyaların
boşluğun göğsünde çırpınan
göğü çoğaltan kırlangıç
hükmü hızlı, kitapsız yargıç
seninleyken bir anlamı yoktu
şimdi alışamadığım yaşamın
rüzgar düşmemişken dallarıma
bulanmamışken daha bakışlarım
seninleyken bir anlamı yoktu
berrak ve çıkarsız yaşamının
kendinden uzaklaştıkça anladın
neydi o hayal gibi yaşadığın!
sensizken bir anlamı var artık
yürürken ölüme her aşamanın

Engin Kahraman

Yetmiş Üç Mayısın On beşi

Mayıs düşmüştü şehrin üzerine,
Birbirine geçmişti baharla eski şehir.
Sabah güneşi vuruyordu duvarlarına,
ısıniyordu bütün yüzlerle birlikte,
Çankırının eski mahalleleri.
yetmiş üç, mayısın on beşi.

Sessizlik geriniyordu yüzyıllık evin avlusunda.
Dünya birikiyordu asmaların kuru dallarında.
Şaşkın bir haykırıyla sarsıldı,
iki katlı kerpiç ve ahşap ev.
Bir çocuk çıka gelmişti yaşamın,
kaygısız ve en sihirli bahçesinden,
tebessüm damlıyordu baharın sıcak yüzünden.
Ve hane olmuştu benimle beş kişi.
Bir bahar sabahıydı,
yetmiş üç mayısın on beşi.

Seslenmeliydi yaşam bana, bilmeliydi adımı,
bir telaş bir koşuşturma ve gülen yüzler.
büyük bir aile gibi insanları mahallenin,
taşkın bir hevesle toplandılar evde,
tatmak için isim koymanın hazzını...
- haniymiş oğlumuz, nerede?
- pekte tombulmuş koydunuz mu adını?

kaderime düşen kuradır açılır zarf
tebessüm eder komşumuz.
Tebessüm çeler babamın fikrini
kabul etmez engini.
bir kez daha çekilir kura...
Sonunda vazgeçer babam cüneyd den
kabul eder engini.

Bense görmüş değilim bu insanı.
Hala gittiğimde eski mahalleye,
sanki o telaşın izleri durur.
Hala kuru asmada dünyalar birikiyor,
mayıs hala ısıtıyor duvarları.
Unutmamış belli işlemeli kapı o anı.
Silinmemiş hala ilk ağlayışımın izleri.
Her taşına sinmiş mahallenin,
o güneşli sıcak sabahın gözleri.
Ben engin kahraman.
Zaman akıp geçti tanıyorum şimdi yüzleri.
Sokulabilmek için yaşamın yanına
kavrayabilmek için gizleri,
şiir yazmakta hayli zamandır.
Şair olmasaydı belki,
daha ürkek olurdu elleri...
Bir mayıs sabahı başladı telaşım,

Çankırı, bin dokuz yüz,
yetmiş üç mayısın onbeşi.

2 şubat 2003 Ankara

Engin Kahraman

Your face...

Sadness has been buried in bemused leaves..
Again, ancient suns are at my window...
The blaze in my eyes are fire sparks...
Flames are strained and dropped from my hands...
Your fleeting face, has rubbed my soul...

Engin Kahraman

Yüzün

Dalgın yapraklara gömüldü hüzün.
Eski güneşler yine pencерemde...
Gözlerimde yangın, ateş katreleri,
Süzülüp düşen alev ellerimde.
Sürtünüp geçiyor ruhuma yüzün.

Engin KAHRAMAN
23 Eylül Ankara

Engin Kahraman